Dünya Edebiyatı / Roman

ŞİŞMANLAYAMAYAN SUMOCU

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

DK

ŞİŞMANLAYAMAYAN SUMOCU
Orijinal adı: Le sumo qui pouvait pas grossir

Yazan: Eric-Emmanuel Schmitt
Fransızca aslından çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Dijital yayın tarihi: Şubat 2013/ ISBN 978-605-09-1295-1
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / **Faks:** (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Şişmanlayamayan Sumocu

Eric-Emmanuel Schmitt

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Sıska, uzun, dümdüz olduğum halde, Şomintsu önümden geçerken seslendi.

“Sende bir şişman görüyorum.”

Yok ya! Cepheden bakınca kibrit çöpünde kurutulmuş ringa balığı gibi görünüyordum. Profilden ise... Profilden görünmüyordum bile, sanki üç değil iki boyutluydum, çizilmiş bir resim gibiydim, girintim çıkıntım yoktu.

“Sende bir şişman görüyorum.”

İlk günlerde karşılık vermemiştim, çünkü kendi kendimden sakınıyordum. Durmadan insanların bana sözlerle, mimiklerle, hareketlerle sataştıklarını düşünür dururdum, bu hatamın farkına vardığım için o zaman da yine hayal görüyorum diye yorumladım. Böyle tekrar eden sanrılara paranoya diyorlar galiba, evet, paranoyaya kapılıyordum, alerjiden de öte bir şeydi bu.

“Cun, sakin ol, kendini mahvediyorsun” diye kendi kendime nasihat ediyordum. Bu eğri bacaklı ihtiyar böyle sözler söylüyor olamazdı.

Üçüncü sefer, Şomintsu yaklaşırken, kulaklarımı tıpkı şut karşılamaya hazırlanan bir kalecinin bacakları gibi açtığımı söylememe gerek bile yok. Bir kelimesini atlamak, tek hecesini kaçırmak söz konusu olmadığı gibi, bu ihtiyarın ağzından çıkacak hırıltıyı bile yakalayacaktım.

“Sende bir şişman görüyorum.”

“Bi’ siktir git ya!”

Bu söylediğimi duyduğuna adım gibi emindim.

O ise cevabımı duymazdan geldi, gülümsedi ve sanki ben hiç tepki göstermemişim gibi kaldığı yerden gezintisine devam etti.

Ertesi gün, durdu ve sanki o anda bir şey keşfetmiş gibi şaşkın bir yüz ifadesiyle haykırdı:

“Sende bir şişman görüyorum.”

“Senin kafa çorba olmuş gal’ba.”

Yakayı sıyırmanın yolu yoktu! Her gün şırak diye aynı şeyi söylüyordu.

“Sende bir şişman görüyorum.”

“Sen bi’ doktora gitsene!”

Ondan sonra da her sabah, sinirlenme dereceme göre benzer cevaplar verdim: “Gözlüklerini tak dede, duvara çarpacaksın”, “Tımarhaneden yeni mi çıktın”, hatta “Beni zorlama, yoksa ağzında kalan son üç dişi de yuttururum sana.”

Şomintsu sarsılmaz bir şekilde burnunu dikiyor, neşeli, sakin, yüzüne haykırdığım şeylerden hiç etkilenmeksizin yoluna devam ediyordu. Kaplumbağa. Otuz saniye boyunca bir kaplumbağa ile konuştuğum hissine kapıldım, haki renkteki kırışmış yüzü tüysüzdü, yaşlı göz kapaklarının gizlediği iki küçücük göz tarafından delinmişti, evet, zayıf boynu ağır kafasının altında eğilip bükülmüş, eşsiz, kaskatı ve sert zırhtan giysisinin katları arasında kaybolmuştu. Bu acayip davranışının sebebi hangi hastalık olabilir diye düşünüyordum: Kör müydü, sağır mı, sersem mi, yoksa şaşkın mı? Onunlayken soru sıkıntısı yoktu, sadece insan hangisini seçeceğini bilemiyordu.

Kurtulmak için tek yapmam gerekenin sabahları o dört yol ağzında bulunmamak olduğunu söyleyeceksiniz, ancak başka seçeneğim yoktu. On beş yaşındaysan hayatını kazanman gerekir. Özellikle de tek başınaysan. Eğer Kırmızı Cadde’nin köşesinde, yani kızıl tuğlalardan yapılmış, Japonya’nın en aptal fotoromanlarını yayımlayan binanın altında, metro çıkışıyla otobüs durağı arasında bulunan stratejik noktada dikilmeseydim, malımı satacak yeterli müşteriyi bulma şansım olmazdı.

Aslında Şomintsu dikkatimi çekmişti, çünkü söylediği şeyler tamamıyla aptalcaydı. Akıllı insanlar beni bambaşka biri yapıyordu, çünkü iyi niyetli olanlar zaten beni gün boyunca soru yağmuruna tutuyorlardı: “Sen niye okulda değilsin bakalım?”, “Ailen senin burada olduğunu biliyor mu?”, “Seninle ilgilenen akraban falan yok mu?”, Hepsi öldü mü?”, ve bunun gibi sağduyulu, iyi niyetli, cevaplamadığım bir sürü soru.

Ah, evet, bazen de başka bir soru gelirdi: “Bunları satmaya utanmıyor musun?” Bu soru için hazırda tuttuğum bir cevap da vardı aslında, “Hayır, ama satın almaya utanırdım” diye bir cevap, ama delinin birine denk gelip kaçmak zorunda kalırım diye bunu hiç kullanmamıştım.

Kısacası, beni şişman gören Şomintsu’nun bu dünyadan olmamak gibi bir avantajı vardı, batıya yürürken aklı doğudaydı, herkesin aynı yöne koştuğu, herkesin birbirine benzediği Tokyo isimli bu şehirde, o farklı görünüyordu. Bunun onu sempatik hale getirdiğini söyleyecek falan değilim, hayır, ben hiç kimseyi sevmiyordum, ama Şomintsu bana biraz daha az antipatik geliyordu.

O zamanlar alerjiden mustariptim çünkü, bunu belirtmem gerek. Bu dünyanın tamamına karşı hoşgörüsüzdüm. Kendim de dahil. Eğer benim gibi bir vakayla ilgilenmiş olsaydı, tıp bilimi için biçilmiş kaftandım. Evrensel alerji. Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu, her şeyden tiksiniyordum,

yaşamak bende kaşıntı yapıyordu, nefes almak sinirlerimi ayağa kaldırıyordu, etrafıma bakınca içimden kafamı duvarlara vurmak geliyordu, insanları izlemek midemi bulandırıyordu, sözlerine maruz kalmak cildimi egzamayla kaplıyordu, çirkinliklerine şahit olmak beni sarsıyordu, insanlarla sık sık karşılaşmak soluğumu kesiyordu, hele onlara dokunmak, bunu sadece düşünmek bile beni bayıltabilirdi. Kısacası, tüm varoluşumu bu rahatsızlığım üzerine kurgulamıştım: Hoşça kal okul, hiç arkadaşım yoktu, boş konuşmuyor işimi yapıyordum, hazır yemeklerle, konservelerle ve çabuk çorbalarla karnımı doyuruyordum, bir inşaatın köşesine büzülüyor, tek başıma yiyordum, gece de genellikle kötü kokan ıssız yerlerde, tek başıma uyumaya gayret ediyordum.

Düşünmek bile bana ıstırap veriyordu. Tefekkür etmek mi? Faydasızdı. Hatırlamak mı? Zahmet etmiyordum. Geleceğe kafa yormak mı? Ondan da kaçınıyordum. Geçmişle ve gelecekle ilgimi kesmiştim. Ya da en azından kesmek için elimden geleni yapıyordum. Çünkü durmadan bana değersiz hatıralar taşıyıp duran hafızamdan yakamı sıyıramazsam, eğlenceli şeyler düşlememe engel olmam güçleşiyordu. Bunun mümkün olmadığını bir gün anlayacağımı, bir şamar yemiş gibi uyanacağımı bildiğim halde, yine de bunu kendime yasaklamıştım.

“Sende bir şişman görüyorum.”

O pazartesi bana ne olduysa, cevap vermedim. Kafam uğursuz düşünceler kuyusunun en dibindeydi, ne Şomintsu’yu fark etmiştim, ne orada öylece durduğunu, ne dikkat kesildiğini, ne de söylediklerini.

Yüksek sesle tekrarladı:

“Sende bir şişman görüyorum.”

Yüzüne baktım. Duyduğumu anladı ve ısrar etti:

“Sende bir şişman gördüğümü söylediğimde bana inanmıyorsun.”

“Dinle kaplumbağa, saçmalıkların umurumda değil! Kimseyle konuşmak istemiyorum, yoruyor beni! Çaktın mı?”

“Niçin konuşmak istemiyorsun?”

“Alerjim var.”

“Neye karşı?”

“Bütün dünyaya karşı.”

“Ne zamandan beri?”

“Alerji birdenbire geliverir derler, hop, aniden, bir sabah bir kalkarsın, alerji olmuşsun. Saçmalık! Alerji bana gitgide artarak geldi. Ne zaman

başladığını söyleyebilecek durumda değilim. Sadece, önceden, çok eskiden başka türlü olduğumun farkındayım.”

“Anlıyorum, anlıyorum” diye mırıldandı bilmiş bir ses tonuyla.

“Hayır, hiçbir şey anladığın yok! Beni kimse anlayamaz, hele sen hiç anlayamazsın. Anlaman gereken tek şey, o olmayan şey.”

“Alerjin mi?”

“Hayır, dangalak: Bendeki şişman!”

Bitkin düşmüştüm, normalde altı ayda konuştuğumu birkaç dakikada söylemiştim. Artık buna bir son vermek için de eşofmanımın altını yukarı sıyırdım.

“İyi bak, kaplumbağa, benim dizlerim kalçalarımdan daha geniştir.”

O zamanlar, biçimsiz, vücuduma göre oldukça orantısız dizlerimle iftihar ederdim. Kendimden nefret ettiğim için de, sadece beni çirkin gösteren yerlerimi severdim. Neredeyse farkında olmadan, kusurlarıma, çarpık dizlerime ve çıkıntılı âdemelmama bağlı bir beğenilme arzusu geliştirmiştim.

“Görüyorsun ya, moruk, tavuk gibi görünüyorum. Kaba ve iri eklemlerim var ama etrafında et yok.”

Şomintsu tasdik etti.

“Bu sağlam kemik yapısı sezgilerimi doğruluyor” diye haykırdı, “senin içinde bir şişman uyuyor. Uyandırıp beslemek gerek ki ortaya çıksın.”

“Hop! Şişmanlamanın bana ne faydası olacak ki?”

“Sen böyle iskelet gibi kalmayı mı tercih ediyorsun? Zayıf olmayı seviyorsun öyleyse...”

“Kendimden iğreniyorum dedim, duymadın mı? Alerjim var benim, tüm dünyaya karşı alerjim var! Anlattıklarım çok mu karmaşık?”

Çok gevezelik etmiştim, daha fazla konuşmamak için dudaklarımı ısırmıştım. Ne diye bu bostan korkuluğuna içimi döküyordum ki? Bana ne olmuştu böyle? İçtenlik krizine falan mı girmiştim? Sanki kronik alerjim beni hiç takmıyordu...

Şomintsu bir bilet uzattı.

“Al. Müsabakaları izlemeye gel.”

Ne olduğuna bile bakmadan elini ittim, çünkü cömertlik çağrıştıran her şeye karşı içgüdüsel bir tiksinti duyuyordum.

“Hayır.”

“Reddediyorsun ama sana ne bileti verdiğimi bilmiyorsun bile.”

“İstemiyorum.”

“Yazık, harika bir turnuva olacak.”

“Ne turnuvası?”

“Sumo güreşi. Benim bir güreş okulum var. Büyük şampiyonlar bu cumartesi karşı karşıya gelecek.”

Kahkahayı patlattım. İçten kahkaham oldukça da uzun sürdü. Kesin olan bir şey varsa o da asla bir sumo güreşi müsabakası izlemeye gitmeyeceğimdi, sumo Japonya’da nefret ettiklerimin zirvesi, bayağılığın doruğu, tiksintinin Everest’i.

“Kıçlarında ipek bir string donla, neredeyse çıplak halde çember şeklinde bir minderde debelenen, saçlarını topuz yapmış, iki yüz kiloluk yağ bidonları mı, yok teşekkürler! Kavga eden bu yağ tulumlarını görmeye gelmem için elime bir bilet tutuşturmak yetmez, üste para da vermelisin. Çok para. Bayağı çok para.”

“Ne kadar?”

“Ne ne kadar?”

“Ne kadar?” diye üsteledi Şomintsu. “Sumo turnuvasına gelmen için sana ne kadar ödemem gerek?”

Ciddiydi, cebinde para arıyordu. İhtiyar gerçekten dik kafalıymış! Helal olsun! Çok da kabalaşmadan, homurdandım.

“Israr etme kaplumbağa. Paran yetmez. İyilik etmek istiyorsun, benden bir şey satın al.”

Ayakucumda duran, doğrudan doğruya kaldırıma yaydığım tezgâhımın üzerine dizilmiş malları işaret ettim, bütün insanlığa gıcık olduğum halde bu son derece kalabalık köşeye demir atma sebebimi. Bir saniyeden daha kısa bir an göz attı ve söylendi:

“Yok, hayır, böyle bir şey satın almaktan utanç duyarım.”

Böylelikle ağzımı kapamıştı, zaten ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm.

Teklifimle hiç ilgilenmeden, elinde tuttuğu buruşmuş para yığınına tekrar baktı.

“Al, yanımda bu kadar var.”

Paraları tezgâhın üzerine attı, sonra giriş biletini usulca tezgâhımın üzerine bıraktı, aniden döndü ve hızla uzaklaştı.

Çok şaşırmış, öylece hareketsiz, kalakalmıştım. Sonra, kimsenin olan bitene şahit olmadığına emin olarak, eğildim, paraları topladım ve cebime tıkıştırdım. Tuhaf. Çaba göstermeden bu kadar kazandığım için neredeyse utanmıştım.

Hiç de hoş olmayan bu histen kurtulabilmek için, müsabaka biletini alıp yırttım. “Hayır, sumo güreşini izlemeye gelmeyeceğim. Hayır kaplumbağa, içimde uyuyan şişman falan yok. Hayır babalık, beni satın alamayacaksın.” Parmaklarımın arasında parçalanan her bilet parçasıyla onur ve haysiyetime yeniden kavuşuyordum.

İlerleyen günlerde olaylar üstüme üstüme geldi. Ticaretimin gerekleri için mekân değiştirmeye karar verdim ki bu da seri felaketlere sebep oldu. Aslında –sonradan farkına vardım– yerimi değiştirmek için kendimi ikna etmeye çabalıyordum, bulduğum bahaneler tek bir gerçeği gizliyordu: Şomintsu ile tekrar karşılaşmamak. Kendi kendime yakalanmıştım...

Ertesi gün yeni bir semte gittim ve oldukça kalabalık bir cadde üzerine tezgâhımı açtım.

Daha bir saat bile geçmemişti ki elli metre sağımda ve elli metre solumdaki heriflerin de aynı malları sattıklarını keşfettim. Beni fark ettikleri anda hemen basıp gitmemi istediler.

“Nedenmiş” diye üsteledim. “Kaldırım babanızın malı mı?”

“İki kişi bile çok, üç kişi imkânsız. Hemen kaybol piçkurusu!”

“Aranızdan biri gidebilir, bana göre hava hoş.”

Rakip olduklarından birbirlerini sevmediklerini umarak, kurnazlık yapıp herifleri birbirine düşürmeye uğraşıyordum. Kötü talih! Tam tersi oldu: Düşmanlar son gelen davetsiz misafire karşı memnuniyetle işbirliği yaptılar. Bağırdım çağırdım, direndim, mücadele ettim ama mallarıma el koydular ve hepsini de kanalizasyona döktüler. Aslında kavgaya devam etmeye, ben de onların tezgâhlarına aynısını yapmaya niyetliydim ama önce satacak mal bulmam gerektiğinin farkına varıverdim.

Hayatta kalmamı sağlayan kaçakçılığın döndüğü hangarların arkasında saatlerce dolaşıp tedarikçimi bulmaya uğraştım, altın dişli bir Çinliydi, asla cümleleri tam söylemezdi, hatta kelime bile kullanmazdı, ödemesi ya da tahsil etmesi gereken miktarların liste halinde dökümünü yapmakla yetinirdi.

Neyse ki Şomintsu’nun bıraktığı para sayesinde pek çok yeni mal alabildim. O esnada, yani ben sokaktan ayrılırken akşam oluyordu, dört polis arabası bir hışım sokağa daldı, kaçakçılık masası ekipleri baskın düzenliyordu!

Biraz geç de olsa gereğini yapmıştım. “Gereğini yapmıştım”, çünkü tesadüfen oralarda aylak aylak dolaşan birine dönüşebilmek için ani bir hareketle mallardan kurtulmuştum, “biraz geç”, çünkü polislerden birinin

beni görecek kadar zamanı olmuştu. Aralarında en genç olan, zayıf, kel, kalan dik saçlarını da boyatıp sarışın olmaya karar vermiş ama saçları turuncu olmuş polis, piyangoyu kazanmış gibi haykırmaya başladı.

“Mallarını attı! Mallarını attı!” diye ciyaklıyor, bir yandan da arabasının önünde bir sağa bir sola koşturuyordu.

Bu herif kendini ne sanıyordu böyle? Amerikan filminde aktör falan mı acaba?

Bense derde girmiş başımı hafiften çevirerek sanki arkamdaki birine seslendiklerini sanmışım izlenimi yaratmaya çabalıyordum.

Dik kafalı inatçı herif, “Ben Tokyo’nun en iyi polisiyim” triplerine girip silahını çekti, üstüme çullandı ve “Yere yat” gibisinden bir şeyler haykırdı, sesinin inceliğine kendi de şaşırmış olmalı ki, çünkü ben hiç tepki vermemiştim, üstüme atladığı gibi beni yere yapıştırdı. Uyuz herif!

Bu sırada diğerleri de koşarak çevredeki sokak aralarına ve hangarlara doğru dağıldılar. Tiz sirenler tüm semti saran kasveti delip geçti. Birkaç saniye bekledim, hem sert düşüşümün ardından kendimi toplamak, hem de bu gözü dönmüş, acar polise denk gelme talihsizliğime hayıflanmak için.

“Beni rahat bırakın” diye mırıldandım sakince.

“Kutularını attın!”

“Hayır.”

“Evet. Kutularını attın! Seni gördüm!”

“Kanıtlayın.”

“Ben polisim. Bana inanırlar.”

“Ah, tabii, sen çok güvenilirsin, değil mi havuç kafa? Elbette kendine İsveçli süsü vermeye çalışan ama renk ayarlarıyla oynanmış televizyondan başka şeye benzemeyen bir Japon çok güvenilirdir. Şahitlik yapmadan önce saç rengini değiştir Voltran, yoksa jüri üyeleri kusacak.”

Kendimi tutamıyordum işte, söylediğim her sözcükle durumum daha da vahim bir hal alıyordu, çünkü herif üstüme abanıp kalkmama engel oldukça ben daha çok küfür ediyor, aşağılıyordum.

“Sen melemeye başlayınca muhakkak sesi kısmak gerek, yoksa taşaklarını fermuarına kıstırdığını sanırlar. Mızrak çuvala ne kadar sığarsa, sen de süper kahraman olarak o kadar ikna edicisin, Voltran’ın salça kafalısı! Evet, tereddüt bile etmedin, çok ustaca bir hamleydi, en zayıf düşmanın üstüne atıldın, on beş yaşında masum bir ergenin üzerine. Tabancanı bile çektin şampiyon! Bravo! Sana polis okulunda emanet ettiklerinin gerçek bir silah olduğunu biliyorsun değil mi, yani annenin

doğum gününde aldığı plastik olanlardan değil. Aradaki farkı çakozlayabiliyor musun? Renk duyunu kaybetmişsin ama umarım dokunma duyunu hâlâ koruyorsundur. Bu gerçek bir tabanca, oyuncak değil!”

Kalkmamı istediğinde suratının bembeyaz olduğunu gördüm, gözlerinden ateş çıkıyordu, çenesini öfkeyle sıkmıştı, tam orada durdum. Bir Japon’u asla gereğinden fazla aşağılama, yoksa ateş eder. Bir kelime daha etseydim, polis zayiatı olacaktım.

Beni merkeze götürdüler. Sorguya çektiler. Alışık olduğum gibi, kimliğimle, ailemle, akrabalarımla, adresimle ilgili hiçbir soruya cevap vermedim. Beş para etmez bir sokak iti bile daha çok gevezelik eder, ipucu verirdi; ben vermedim.

Onları usandırdım.

Tutuklanmadan önce ne kadar nutuk çektiysem, sonrasında o kadar sessiz kaldım. Sarsılmaz bir sessizlik.

Sıra mallarımın meşhur kutularına geldi, onlar kutuları önümde açar açmaz içinden çıkardıkları şeylere üzgün gözlerle baktım ve iç çekmekle yetindim:

“Bunları satmaktan utanç duyardım.”

Rahatsız olmuşlardı –onlar da aynı fikirdeydi– üstelemediler.

Duyarsızlığım onları öyle yormuştu ki ne beni ikna edebildiler ne de baskı yapabildiler, polislerin ya da sosyal hizmet görevlilerinin her zaman yaptıkları gibi, beni bıraktılar.

Sorun şuydu ki, Şomintsu’nun verdiği parayı mal almak için harcamış, malları da polise kaptırmıştım. Nasıl geçinecektim?

Göze göz, dişe diş. Çözüm gün gibi ortadaydı: Ben de, geçen gün sermayemi kanalizasyona döken iki rakibin mallarını araklayacaktım.

İntikamımı sokak ortasında almama kararı aldım –bu çok tehlikeliydi– ama mallarını haberleri olmadan çalabilmem için nerede oturduklarını tespit etmem gerekiyordu.

Serserileri izlemek kolay değildir, ihtiyatlıdırlar, daima tetiktedirler. Yine de, birkaç günlük takibin ardından, ikisinin de saklandıkları yeri buldum ve *sake* ile kafa bulmaya gittikleri bir cumartesi gecesi, alacağımı tahsil etme düşüncesiyle mallarını arakladım.

Pazar günü çalışmamaya karar verdim ve resmi adresime gittim. Resmi adresim, sokakta yattığım için, oturmadığım bir binada gerçek olanların arasına eklenmiş sahte bir posta kutusuydu. Kutumda bir posta vardı.

Zarfı elime alınca, annemin kullandığı pulları hemen tanıdım.

Mektubu açmadan sırt çantamın içine, diğer mektupların yanına gönderdim. Annemin mektuplarını hiçbir zaman okumazdım. Zaten biri onları daha önce okumuş ya da yazmış oluyordu, çünkü annemin okuma yazması yoktu. Okuma yazması olmayan birinin mektubu mu, teşekkürler! Ne saf ve temizdi, ne de orijinal. Günümün geri kalanını bir otoyol köprüsünün altında, motor gürültülerinin ninnisiyle uyuklayarak geçirdim.

Pazartesi sabahı, her zamanki mekânımda, fotoroman binasının altında, mutlulukla ve işime tekrar kavuştuğum için gururla yerimi aldım.

Şomintsu karşıma dikildi, bakışları ciddiydi.

"Cumartesi gelmedin."

"Ha?"

"Oysa paranı ödemiştim."

"Senin paran yetmez, babalık, bunu sana daha önce de söylemiştim, ben senin için fazla pahalıyım. Hem anlaşmayı kabul etmemiştim."

"Al. Bu defa sana para vermiyorum, sadece yeni bir bilet veriyorum."

"Debelenen sosislerin maçını izlemeye asla gelmeyeceğim."

"Sende bir şişman görüyorum."

Bileti bıraktı ve gitti.

Bilmediğim bir sebeple bileti yerden aldım ve cebime tıktım.

Ondan sonra da olaylar sarpa sardı. Önce yaşlı bir kadın geldi, sattıklarım hakkında ileri geri konuşarak hatırı sayılır bir kalabalık toplanmasına sebep oldu. Kendimi savunuyordum savunmasına, ama kadın gittikçe yükselen bir sesle cırlıyordu:

"Rezalet! Rezalet!"

"Ne!" diye itiraz ettim, "Banyoya konan küçük plastik ördekler mi rezalet olan?"

"Bu ördeklerden bazılarının göğüsleri var, kadın vücudunu andırıyorlar. Ya şu, kırmızı memeli olan? Ördekten çok denizkızına benziyormuş gibi geldi bana."

"Emin olmadan önce nasıl öttüğüne bakmak gerek" diye cevapladım.

"Bunlar denizkızı değil, düpedüz plastik çıplak kadınlar."

"Banyoya çıplak kadın koymaya hakkımız yok mu?"

"Hayır."

"Peki, siz nasıl yıkanıyorsunuz, hanımefendi?"

"Küstah! Terbiyesiz! Serseri!"

Öfkesine hâkim olmaya çalışarak uzaklaştı. Kepazeliği etrafta dolaşan aylakları başımıza topladığından, skandalın yarattığı reklamın getirisinden

faydalandım ve aynı saat içinde bol miktarda satış yaptım.

Öyle bol ki, öfkeyle ağzından köpükler saçan yaşlı kadının intikam için üzerime gönderdiği polisleri bile görmedim. Daha kıpırdamaya fırsat bulamadan kollarımdan yakaladılar.

“Sokakta satış yapmak için ruhsatın var mı?”

“Ee...”

“Tedarikçin kim? Toptancın kim? Faturan var mı?”

Acilen bir şey uydurmalıydım, çünkü bu sorular hayatımın kalanını geçireceğim ıslahevi kokuyordu.

Haykırmaya başladım, yüzüm acıyla buruşmuştu.

“Aah!”

Çığlığımın şiddeti karşısında kollarımı bir parça gevşettiler.

Daha fazla bağırmaya başladım.

“Aah! Babamın dün gece vurduğu yere bastırıyorsunuz.”

Birdenbire, dayak kurbanı zavallı bir çocuğa iliştikleri için tedirgin oldular ve içgüdüsel olarak ellerini çektiler.

Hiç vakit kaybetmeden, malı mülkü arkada bırakıp tüm gücümle tabanları yağladım.

Şehirde bir saat koştum, onlarla karşılaşmayacağıma emin olmak için pek çok semtten geçtim, ancak şakaklarım zonklayıp, gözlerim yuvalarından fırlayıp, nefesim kesilince durdum, nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Bir pizzacının çöp bidonlarının arkasına gizlendim. Risk almış, yapmamam gereken bir şey yapmıştım. Kendimi çok yalnız hissetmemek için bana kalan tek eşyamı, sırt çantamı açtım, sonra bacaklarımı ayırıp yolun kenarına oturdum, çantanın içinden, kirli çamaşırımın altından mektupları çıkardım, annem tarafından gönderilmiş olan ve benim aylardır okumayı reddettiğim mektupları.

Zarfları tek tek açtım.

Tek kelime etmeden yanından kaçtığım, bir sabah onu Tokyo’nun uzak bir mahallesinde, ardımda sadece uydurma bir adres bırakarak terk ettiğim bu anne bana ne diyor olabilirdi ki?

Hem, bana nasıl yazabilmişti, okuma yazması yoktu! Küçücükken okuldan atılmıştı, harflerden haberi bile yoktu, ne okumayı bilirdi ne yazmayı, kimden yardım istemişti? Hangi komşudan? Hangi yabancıdan? Herifin biri bana söyleyeceklerini benden önce dinlemişti zaten, bu mektupları hor görmemin sebeplerinden biri de buydu... Annem daima

benden önce başkalarıyla konuşmuştu, daima başkalarıyla benden daha fazla içli dışlı olmuştu, daima başkalarına benden daha fazla önem vermişti. Evet, her zaman, sadece tek bir şeye inanıyordum: Ben onun endişelerinin en küçüğüydüm.

Bu mektuplar neyin nesiydi?

İlkinde beyaz bir kâğıt vardı. Evirdim, çevirdim, yakından baktım, uzaktan baktım, gün ışığına tutunca kâğıdın yapısını değiştiren ve rengini gölgeleyen yuvarlak lekeyi fark ettim. Bu bir gözyaşıydı: Annem, ben gidince ağlamıştı.

İkincide kâğıt yoktu, zarfın dibinde, yumuşacık, soluk sarı renkte bir yün parçası vardı, bir tutam tiftik, çocukluğumda ördüğü kazaklarda kullandıklarından. Şu demekti: Seni sımsıkı kucaklıyorum.

Üçüncüde hiçbir şey yoktu. Gözümden kaçan bir ayrıntı yakalamak için zarfı sallayıp durdum. En sonunda zarfı yırtarken, kapağın iç tarafındaki ruj izini buldum. Şöyle fısıldıyordu: “Seni öpüyorum.”

Dördüncü gayet açık ve netti. Zarfın içinde köşeleri yuvarlak, üçgen şeklinde gri renkli bir çakıl taşı vardı, taşıma ücreti arttığından daha fazla pul yapıştırması gerekmişti. Annem bana şöyle diyordu: “Çok üzgünüm.”

Beşincisi daha fazla soruna neden oldu: İçinde bir tüy vardı. “Yaz bana” anlamına geldiğini sanmıştım, sonra bunun bir güvercin tüyü olduğunu fark ettim, rengindeki geçişlerden belliydi, tam ortası fildişi tonunda, yanlara doğru kül renginde, uç tarafı gökkuşağı renkleriyle bezeli. İşte o anda mesaj iki yeni anlam kazanıyordu, ya “Neredesin?” ya da “Geri dön”, zira gezgin güvercin daima yuvasına geri dönerdi. Dolayısıyla bu durum bir imdat çağrısı mı gizliyordu?

Altıncısı önce yüreğime su serpti: Zarfın içinde kilit yeri kırılmış eski bir köpek tasması vardı. Annem beni rahatlatmaya çalışıyordu: “Özgürsün.” Bu son mesaj olduğu için kaygılanmıştım, şu anlama da gelebilirdi: “Gittin ve benim umurumda değil.”

Ne diye böyle bir anneden doğmuştum sanki, anlamadığım bir anneden, beni anlamayan bir anneden? Karnından çıktıysam bile aklından çıkmamıştım! Bu karman çorman mektuplaşma, durumumuzu özetliyordu. Açık bir şekilde ifade etmeyi beceremediği bir niyeti olduğunu kesinlikle anlamakla birlikte açıklamayı başaramıyordum, bu başarısızlık bizi günden güne daha da yabancılaştırıyordu.

Düşünmek için uzandım. Hata etmiştim! Sel gibi akan düşünceler acı vererek açığa çıktılar ve sabaha dek beni bitkin düşürdüler.

Bir hafta boyunca hayatta kalmaya uğraştım. Restoranların çalışma saatlerine, çöpçülere ve polislere dikkat ederek bir çöplükten diğerine dolaştım durdum, tek başıma hayatta kalmayı, çöplerden karnımı doyurmayı, bulduğum yerde uyumayı başardım.

Cumartesi günü keskin bir acıyla uyandım. Beni çöplerin arasındaki bir hayvan leşi sanan karganın teki, sert bir yumurtanın kabuğunu kırmaya çalışır gibi kafamı gagalıyordu.

Çığlık atınca da kaçtı. Gözlerimi açınca, koyu gri gökyüzünde, avlarını ellerinden kaçırdıkları için birden hırçınlaşan bir kuş bulutunun uçtuğunu gördüm.

Tokyo, saat sabahın dördü... İnsan hayatının durduğu, otoyol kavşaklarının sarmaşık gibi üst üste dizilip birbirine dolandığı, katran, taş ve betondan kentin hayvanların su içip beslenebildikleri bir ormana dönüştüğü yegâne an belki de. Fareler ve kargalar artıklara saldırıyordu; fareler boş yollarda cirit atmak için toprağın, mahzenlerin, boruların, park yerlerinin, kuytulukların altını üstüne getiriyor, kargalar bozulmaya yüz tutmuş leşleri gagalamak için tünekleri, kuleleri, antenleri, elektrik direklerini terk ediyorlardı.

Aslında burada aylardan beridir, özellikle de son bir haftadır, bir farenin ya da bir karganın yaşamını sürdüğüm düşüncesine kapılıyordum: Kimsenin yaşamadığı yerleri işgal ediyor, saklanıyor, korkuyor ve artıklarla karnımı doyuruyordum. Onlar kadar bile değildim aslında... Çünkü eğer bir insan için benim durumum benzerlerinden vazgeçmekten çok alçalmaksa, belki de bir fare ya da karga için insanların arasına karışmak hoş bir şeydir. Bir terfi! Kente inmek... Belki de fare için –sosyete semti– Ginza’ya gitmek, ya da karga için –ticaret merkezi– Şincuku’da olmak havalı bir şeydir. Taşrada ya da kırdaki akrabalarına göre Tokyo’nun fareleri ve kargaları kendilerini başarılı olmuş fareler ve kargalar sayabilirler.

Bense bundan bile daha azıydım. Ginza’daki fareden ya da Şincuku’daki kargadan bile azı. Her şeyimi kaybetmiştim –ev, statü, iş, onur, haysiyet–, özgürlüğümden başka her şeyi. Zaten neyin özgürlüğü? Çabuk bir ölüm ya da gıdım gıdım felaket arasındaki seçim özgürlüğü.

Ben bu durumdayken benden daha kurnaz çıkan ayaklarım cumartesi akşamı beni kendiliklerinden sumo güreşine götürdü. Ryogoku istasyonunda metrodan çıktım ve tıklım tıklım dolu olan, uğultulu, devasa binaya, Kokugikan’a, Ulusal Sumo Sarayı’na girdim. Daha binaya girer

girmez, elimdeki bileti görenler, satın almak için bilet parasının iki ya da üç katını teklif ederek üstüme saldırdılar.

Yerime oturur oturmaz, hemen yakınımda bir yerde oturan Şomintsu ayağa kalkıp seslendi.

“Ah, geldin demek!”

Etrafa öyle bir memnuniyet saçıyordu ki, bulaşa bulaşa bana kadar ulaşmayı başardı, neredeyse içimden gülümsemek geldi. Neyse ki Şomintsu tekrar seslendi:

“Geleceğinden kuşkuluydum. Merakının üstün geleceğinden kuşkuluydum.”

“Merak mı? Saçmalıyorsun kaplumbağa. Acıdığım için geldim. İçimde bir şişman olduğunu sanan ve ayaklarımın dibine bir bilet bırakmak için iki defa yerlere eğilen dokunaklı bir ihtiyardan yakamı kurtarmak için geldim.”

Şomintsu ile matrak geçmenin, üstüne üstüne gitmenin, kalbimin derinliklerinde nasıl da hoşuma gittiğini tahmin bile edemezsiniz. Öyle keyifliydim ki, ona sataşmak yerine kalkıp boynuna sarılacaktım neredeyse.

Cümlem onu mahvetmiş olmalıydı. Normalde merhamet bir Japon’u öldürür, çünkü bundan daha aşağılayıcı bir şey yoktur.

Gülümsedi, sonra kulağıma eğildi:

“Şansın varmış, mayıs turnuvasının son maçına yetiştin.”

Kısacık bir an için, Şomintsu’nun bendeki hakikati, zıpırlık ettiğimi, erkekliğe bok sürdürmediğimi ama aslında işlerin yolunda gitmediğini görebildiği izlenimine kapıldım, ama daha fazla uzatmadı ve yerine döndü.

Taktakların sesiyle ve adını haykıranların uğultusuyla alana gelen yağ tulumu güreşçiler, geleneksel selamlama için minderde toplandılar. Görkemli, pırıltılı renklerle nakışlanıp süslenmiş önlüğe benzer kemerler takmaları dışında çıplak olan insan azmanlarını görünce deliler arasına düştüğümü sandım. Etrafımdaki binlerce seyirci, bu rengârenk sosis sürüsü için haykırarak tezahürat yapıyordu. Bütün biletler satıldığı için yüzlercesi ayakta kalmıştı.

Sonra Şinto tapınaklarına benzeyen, halatlarla sarkıtılmış tahta bir çatı altında müsabakalar birbiri ardına sıralanmaya başladı. Maçlar yirmi saniyeden fazla sürmüyordu; yirmi saniyelik bu süre, güreşçilerden birinin rakibini hasır halatlarla işaretlenmiş, ince bir kum tabakasıyla kaplı killi topraktan yapılmış, daire şeklindeki müsabaka alanından dışarıya atması ya da rakibinin bedeninin ayak tabanından başka bir yerini yere değdirmesi için ihtiyacı olan süreydi.

Oyunu öyle aptalca bulmuştum ki, kuralları anladığıma bir türlü ikna olmuyordum. Ayrıca rakiplerin kazanma şansı arasında derin bir eşitsizlik söz konusuydu, çünkü yüz kiloluk bir adam iki yüz kiloluk bir rakibin karşısına çıkabiliyordu.

Eğer zeki olmak insanın bir konudaki fikrinin değişebilmesiyse, o gece ben bunu kanıtladım. O müsabakaya düşman girdim, tavlanmış, fethedilmiş çıktım. Kendi gözlerimle izlemeye başladığım halde, gece ilerlerken gösteriyi bambaşka gözlerle izleyen diğerlerinin gözlerini ödünç aldım.

Kendi gözlerimle baktığımda, en hafifi doksan beş en ağırı ise iki yüz seksen kilo gelen sumocuları önce sadece hasta kişiler, aşırı kilolu özürlüler, acilen kliniğe kapatılmaları gereken obezler olarak gördüm. Etrafımdaki sürekli konuşan adamların yani oyuncuların darbelerini, hamlelerini, performanslarını ve taktiklerini yorumlayan komşularımın gözleriyle baktığımda ise, bu canavarların içindeki güreşçileri, bu yağlı sucukların içindeki atletleri fark etmeye başladım. Telaşsız, soğukkanlı yüz ifadeleri oyun ve taktiklerini gizliyordu, devasa cüsselerine rağmen çeviktiler, hacimliydiler ama kuvvetli ve kaslıydılar. Maçlar ilerledikçe, faydasız halleri faydalıya dönüşüyordu, cüsseleri silah, şişmanlıkları güç, yağları çekiç ve kalkan haline geliyordu.

Kendi gözlerimle parlak vücutlu, tüysüz bedenli, yağlı saçları komik bir şekilde topuz yapılmış sumoculara bakınca, sadece altları bağlanmış, son derece itici, devasa canlı bebekler görüyordum. Oysa komşularımın gözleriyle bakınca şüpheye düşüyordum, belki de çekici, cazibeli erkeklerdi, hatta arzularını gizlemeyen bazı kızlara göre resmen seks sembolüydüler. Kuşkusuz en çok keyfimi kaçıran tespit de buydu.

Her güreşçi rakibini çember şeklindeki oyun alanından atmaya uğraştıkça, ben de önyargılarımla mücadele ediyor, onları bir bir aklımdan atıyordum. Hayır, hayatlarını mücadeleye adamış, bedenlerini şekillendirmiş, kaba kuvvetten ziyade bolca hüner ve ustalık sergileyen bu insanları hor göremezdim. Bazen teknik, atiklik, kurnazlık, daha hafif olana zaferi getiriyordu. Müsabakalar beni heyecanlandırmaya başlamıştı, bahse girdiğime, favorilerimi seçtiğime şaşırıyordum. En sonunda, benimle aynı sırada oturanlarla birlikte ayağa kalktım ve hiç pişmanlık duymadan, kazananı, kahramanım olan Yıldırım Aşoryu'yu coşkuyla alkışladım.

Çünkü federasyon tarafından *yokozuna* –şampiyonlar şampiyonu– olarak adlandırılan Aşoryu Japon'du ve unvanını biri Moğol, biri Bulgar olan iki ürkütücü *ozeki*'ye –*yokozuna*'dan sonraki en iyiler– karşı

korumuştu. Yabancılar karşısında galip gelerek sumoyu kutsal mabedi olan adamızda savunmuş ve biz Japonların yani bu sanatın atalarının onurunu korumuştu. Üstelik yabancılar, özellikle de Avrupalılar, arkamda fısıldaşan kadınlara göre, beş para etmez kopyacılardı. Japonların tersine, kıçlarının ve bacaklarının tüylerini almaya mahkûm değiller miydi?

Şomintsu yanıma geldi, şimdi soru soran bendim:

“Adamlarından biri kazandı mı?”

“Aşoryu yani *yokozuna* benim okulumdan yetişti.”

“Tebrikler.”

“Tebriklerini kendisine iletirim. Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

“Yok. Var. Ben...”

“Seni dinliyorum.”

Ona, birkaç dakikadan bu yana, varoluşumun en önemli konusu haline gelen soruyu sordum:

“Şomintsu, bende bir şişman görüyor musun sahiden?”

Kokugikan Salonu’na paralel bir caddede yer alan okuluna girdiğimde Şomintsu bana bir çay ikram etti, odamı gösterdi –içinde bir yatak, bir dolap ve bir tabure olan küçük bir oda– sonra ailemle görüşmek istediğini söyledi.

“Benim ailem yok.”

“Cun, seni burada barındırma hakkım yok. Yaşın küçük. Seni okuluma kabul edebilmem için onların olurunu almam gerekiyor.”

“Kimsem yok.”

“Lahanadan mı doğdun, yoksa gülden mi dünyaya geldin?”

“Bir kadından ve bir erkekten dünyaya geldim ama artık bu dünyada değiller. Öldüler.”

“Ah... Çok üzüldüm Cun.”

“Benim kadar değil.”

Beni dikkatle inceledi, biraz daha fazlasını anlatmamı umuyordu.

“İkisi de mi?”

“İkisi de.”

“Aynı anda mı?”

“Çocuk yapmak için bir araya gelmişlerdi ya... Ölmek için de aynısını yaptılar, o kadar basit!”

Her zamanki gibi dalga geçiyordum, uydurma masallarla, huysuzlukla, abartıyla, alayla sıkıntılarımın üzerini örtmeye çabalıyordum. Şomintsu oltayı yutmuştu.

“Nasıl oldu?”

“Trafik kazası. Babam arabayı hödük gibi kullanırdı. Zaten babam her şeyi hödük gibi yapardı. Benim durumum da bunun kanıtlarından biri. Başarabildiği tek şey arabasını bir çam ağacına çarparak kusursuz cesetler yaratmak oldu, kendisi ve annem.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Başka bir şeyden bahsetsek?”

Bu sabırlı baştan savmalar sorgu sualin sonunu getirdi. Cevap verirken cimri davranarak Şomintsu’yu ikna ettiğimi sanmıştım, oysaki –pek yakında anlayacaktım– sadece yalan söylediğime ikna etmiştim.

Acemilerle birlikte sabahtan akşama dek çalışıyordum, izin verilen seksen iki hamleyi ve yasaklanmış hareketleri öğreniyor, en zayıf olanlarla güreşiyor, bacaklarımı güçlendirmek için uzun koşulara çıkıyor, itme ve esneme hareketleri çalışıyordum. Önceki serseri hayatım sayesinde, günlük

idmanların zorluğuna, kış ortasında yanmayan kalorifere, adaylara verilmeyen koruyucu giysilerin eksikliğine, diğer arkadaşlarıma göre rahatça göğüs geriyordum. Toz terli bedenlerimize yapışıyor, sertleştirilmiş topraktaki mücadele bizi kapkara yapıyor, kir içinde bırakıyordu. Büyüklerin aşağılamaları da onlara köle gibi hizmet etmek de vız gelip tırıs gidiyordu. Kendimi hayranlık duymanın taptaze keyfine teslim etmiştim: Aşoryu, şampiyonlar şampiyonu, zaferleri onu zengin ettiği için artık okulda kalmadığından, idman yapmaya geldiğinde, hareketlerini tutkuyla izliyordum. Rakipleriyle kıyaslandığında üstünlüğüne gerekçe olacak sebepler bulmak imkânsızdı: daha cüsseli değildi; daha ağır, daha hızlı, daha kaslı değildi. Öte yandan, *doyo*'ya yani ringe çıktığında işine ondan daha çok konsantre olabilen yoktu. Aklı ve zihniyle egemenlik sağlıyor, rakibine hükmediyordu. Ne olursa olsun, sanki duruma hâkim olmasını sağlayan bir çeşit önseziye sahipmiş gibi doğru hamle kararını alıyor ve rakibini yıkıyordu.

Aşoryu'nun iri görüntüsüyle zarafeti arasındaki tezat beni büyülüyordu. Sık sık dinlenme saatinden sonra zarif parmaklarıyla gitar çalarak yumuşacık sesiyle harika şarkılar söylüyordu. Müsabakada egemen olan agresif hali ile günlük hayattaki yumuşaklığı, ringde boy göstermeden önce içinde düelloya tutuşuyor gibiydi.

Bazen çıkışta küçük kız kardeşi Reiko onu bekliyor oluyordu, saçlarını örgü yapan, cılız, ergenlik çağında bir kızdı, on beş yaşlarında falandı ve ona hiç bakmıyordum. Zaten acemilerin hiçbiri Aşoryu'ya yanaşmaya hatta ona doğrudan bakmaya bile cesaret edemiyorlardı, aynı şekilde kız kardeşinden de uzak duruyorduk.

Kız bir gün, ağabeyi vestiyerde birileriyle konuşurken yanıma yanaştı.

"Bir gün seninle evleneceğim."

Bu küstah ufaklığa dik dik baktım, ancak idolümün kız kardeşi olduğundan sataşmamak için kendimi tuttum ve soru sormakla yetindim:

"Nereden biliyorsun?"

"Kızlar, erkeklerin bilmediği bazı şeyleri bilir."

"Öyle mi? Başka ne mesela?"

"Birlikte çocuklarımızın olacağını da biliyorum."

"Orada dur bakalım, benim çocuğum falan olmayacak. Asla! Çocuk sahibi olmaktansa ölürüm daha iyi!"

İri gözleri yaşlarla dolan genç kız, hayal kırıklığını gizlemek isteyerek aniden ellerini yüzüne kapattı.

Hemen ağabeyine giderek beni şikâyet edeceğinden korktum, işte o zaman hapı yutardım, Aşoryu beni çekirge ezer gibi paramparça ederdi.

Oysa kız hemen gözlerini sildi, burnunu çekti, doğrudan bana doğru omuz silkti ve ağabeyi eşikte görünür görünmez tek kelime etmeden onun koluna girdi.

Bir hafta sonra, misillemeye maruz kalma korkum yok olmuştu, kızı bir daha düşünmedim.

Öğrenmek müthiştir. Bildiğini unutmaksa değil. Sumo adayı olunca görüntünün ne kadar da aldatıcı olabildiğinin farkına vardım. Japonya'da bulunan elli küsur okulun en meşhurlarından biri olan Şomintsu'nun okuluna –bazıları Şomintsu'nun ahırı diyordu– girdiğimden beri, yanılsamaların kurbanı olmaktan kurtulamadım.

İlk yanlış düşünce: Yemek şişmanlatır. Mantıklı değil mi? Bir dana, besiye çekildiği andan itibaren şişmanlamaya başlar; bir çanta, içine bir şey koyunca şişer. Ya ben? Ne çanta olabildim ne de dana. Gecenin üçünde uyanıp yeniden uyumadan önce on iki haşlanmış yumurtayı mideye indirmeme, sonra beşte uyanıp gün boyunca altı öğünü, pirinç lapası, zengin çorbalar, kırmızı et ve yağlı balıklardan oluşan altı yemeği sıraya dizmeme rağmen, birkaç ayda ancak normal bir görüntüye sahip olmayı, birazcık toparlanmayı başarabildim. Derimin kemiğime ya da köşeli eklemlerime yapışmış hali sona ermiş olsa da pantolon bedenim değişmemişti, kalınlaşmamıştım. Durmaksızın midem bulanıyordu, aralıksız devam eden sindirimden yorgun düşmüştüm, bıkmıştım, kendimden bıkmıştım, yemek yemekten bıkmıştım. Başlangıçta bu bıkkınlığı sürekli kusmama yoruyordum; bununla birlikte üç ay içinde yeme içme tekniğim gelişti, artık bulantı geldiğinde sırt üstü uzanıp ihtiyatla nefes alarak dolu midemi sindirime zorlamayı becerebiliyordum. Yine de tartının ibresi bendeki gelişmeyle doğru orantılı olarak oynamıyor, sadece birkaç yüz gram kıpırdıyordu. Kendimi lanetlenmiş hissediyordum! Şomintsu, benim durumumda kuvvetlenmenin en iyi yolunun tüketmek değil harcamak olduğunu anlattı. Sporu artırmalıydım, kas geliştirme programına başlamalıydım.

İkinci yanlış düşünce: İstersen yaparsın! Şomintsu bana ağırlık ve halter programı hazırlayınca altından kalkabileceğimi düşündüm, çünkü istiyordum. Oysa aklım hedefime ulaşmama engel binlerce fitne üretti; her seferinde iyi bir bahane uyduruyor, antrenmanı erteliyordum. Yorgunluk, karın ağrısı, dirsek acısı, moral bozukluğu, canımı sıkan bir uyarı ya da maç esnasında alınan bir darbe. Şampiyon olma düşüncesinde ısrar ettikçe isteğimi gerçekleştirmekten aciz görünüyordum; iradem zayıftı, azdı, ondan daha baskın arzuların yani kaprislerimin, güçsüzlüğümün, bezginliğimin, bedensel sınırlarımın egemenliği altındaydı. İradem gemiyi yüzdüremiyordu, ambara kapatılmış dümenci gibiydi, kimseye sözünü dinletemiyordu.

Üçüncü yanlış düşünce: Tıpkı diğer sumocuların bin yıldır olduğu gibi, bana göre Şomintsu da Şinto dinine mensup olmalıydı. Ama gerçekte Şomintsu Zen Budizm öğretisini izliyordu. İbadet giysisini giyiyor, oturuyor, saatlerce meditasyon yapıyordu, fırsat buldukça da bir zen bahçesine gidiyor, yarım gün geçiriyordu.

Bir yılda bunca terslik olur mu! Bu kadar inanç yıkılır çöker mi! Bütün sabit noktalarım kayıp gidiyordu, bir ölü fikirler mezarlığında dolaşıyordum, eskiden inandığım şeylerin mezarları arasındaydım, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Gerektiği gibi düşünmüyorsun, Cun” dedi Şomintsu bir gün iç çekerek. “Öncelikle çok düşündüğün için, sonra da yeterince düşünmediğin için.”

“Anlamıyorum: Hem siyah diyorsun hem beyaz!”

“Çok düşünüyorsun, çünkü düşünceyi dünya ile kendi arana koyuyorsun, gözlemden çok gevezelik ediyorsun. Olayları kavramaktan çok önyargıya dayalı fikirler geliştiriyorsun. Gerçeğe karşına çıktığı gibi bakmak yerine burnunun ucuna koyduğun renkli camların ardından bakıyorsun, mavi gözlüklerin ardından bakınca dünya senin için mavi, sarıların ardından bakınca her yer sarı, kırmızı camların ardından bakınca lal kırmızı diğer renkleri kızıla boyuyor... Algını sen kendin fakirleştiriyorsun, çünkü oraya koyduğun şeyden başkasını göremiyorsun: Önyargıların. Gelip izlediğin ilk sumo güreşini hatırla, küçümsemeden hayranlığa geçiş için ihtiyaç duyduğun zamanı düşün!”

“Peki, tamam, çok düşünüyorum. O halde nasıl az düşündüğümü iddia ediyorsun?”

“Yeterince düşünmüyorsun, çünkü düşüncelerin işporta malları gibi, yeterince analiz etmediğin için beylik sözleri, düşünceleri, gerçek sandığın basit görüşleri durmadan yineleyip duruyorsun. Önyargılar kafesine kapatılmış bir papağan gibisin. Çok düşünüyorsun ve yeterince düşünmüyorsun, çünkü kendinden düşünmüyorsun.”

“Sağ ol. Kendimi pek beğenmiyordum ama eleştirilerine bakılırsa artık düzeleceğime ihtimal yok.”

“Sevgili Cun, ben kendini çok takdir etmeni ya da kendinden çok şikâyet etmeni istemiyorum ki. Sadece geviş getirir gibi kafanın içinde kendini evirip çevirmeni istemiyorum. Kendi kendinden kurtulmanı istiyorum.”

Bense bu çeşit nasihatleri söylendiği gibi duymuyordum, benim duyduğum: “Senden kurtulmak istiyorum” olmuştu, üzülmüştüm.

Dokuz aylık çabanın ardından bir bilanço hazırladım: Sumo güreşçisi olmak için gerekli boya –en az bir metre yetmiş beş santim olmak gerekiyordu– sahip olsam bile, asgari kilo olan yetmiş beş kilodan uzaktaydım, yirmi kilo eksiğim vardı.

Herkül Aşoryu'ya baktığımda ağzımın suyunun akmasına engel olamıyordum. Onun gibi yüz elli kilo olabilmek için neler vermezdim! Ne iriler, dev cüsseliler, iki yüz kiloluklar vardı, hiçbirine özenmiyordum, bana göre onlar başka bir türe mensuplardı, yolunu şaşırıp şimdiki zamanda bizi ziyarete gelen, tarihöncesi döneme ait dinozor ve sürüngen insanlardı. Yüz elli kilo olmak! Hatta yüz! Hiç olmazsa doksan!

Bir pazar günü öğleden sonra, çay saatinde, zaten üç beş parça olan eşyamı sırt çantama koydum, ayakkabılarımı ve paltomu giydim, Şomintsu'nun karşısına çıktım.

"Şomintsu Usta" dedim, zamanla ben de diğer güreşçi meslektaşlarım gibi Şomintsu'ya "Usta" demeye alışmıştım, "müsabakadan çekiliyorum. Bunca zamandır elimden gelen yegâne şey saçlarımı uzatmak oldu. Ondan ötesi, sıfır. Ben gidiyorum."

"Niçin şişmanlayamıyorsun, biliyor musun?"

"Bedensel bir açmaz. Yediğimi ya dışarı atıyorum ya da yakıyorum. Özümseyemiyorum. Genetik bir lanet. Yine ailemin pis bir hediyesi. Bunlar hata üstüne hata yapmışlar. İlk yanlışları: Beni dünyaya getirmek. İkinci yanlışları: Besinlerden nasibini alamayan bir bedenle dünyaya getirmek."

"Baban kaç kiloydu?"

"Başka bir şeyden bahsetsek?"

"Hiçbir şeyden de bahsetmeyebiliriz."

Sessizlik.

"Ben ayrılıyorum Şomintsu Usta, benim sumocu olmam mümkün değil."

"Yine de ben sende bir şişman görüyorum."

"Hayatınızda bir kez olsun yanıldığınızı kabul etmelisiniz, Şomintsu Usta. Ben asla şişmanlayamayacağım. Fiziki engelimin ötesinde psikolojik engelim de var: İradem zayıf."

"Yanlış. Sen çok iradelisin."

"Öyle mi?"

"Evet. Karar verdiğin şeyi yapmamak için binbir sebep yaratıyorsun. Aslında sende beton gibi bir irade var. Ama kötü irade. Yazık, zira çıkarken

aldığın yol inerkenkiyle aynıdır. Baban ne iş yapıyordu?"

"Başka bir şeyden bahsetsek?"

Sessizlik aramıza yerleşmişti. Israr edebilirdim: "Ben gidiyorum", oysa bağıra çağıra haykırmaktan daha hayırlı olacağını hissederek sustum ki sessizlik artıp çoğalsın.

Uzunca bir süre sonra, Şomintsu kâsenin birine bir kaju fıstığı koyarak bana işaret etti.

"Neden gelişemediğini anlatayım, Cun. Şimdi bu fıstığı verimli, yeni havalandırılmış, taze bir toprağa gömersem, kuvvetle muhtemel gelişir, kök salar, sürgün verir, serpilip ağaç olur. Öte yandan, eğer buraya koyarsam..."

Fıstığı beton zemine koydu.

"...kurur, ölür. Sen niçin gelişemiyorsun? Çünkü kendinden beslenemiyorsun: Ruhundan kopmuşsun, böyle yapay bir zemine konulmuş gibisin, betona gömülmüş bir tohum gibi. Kökün olmadan gelişemezsin!"

"Bendeki beton nedir?"

"Bilinçsizlik."

"Anlamıyorum."

"Can çekişiyorsun, çünkü her şeyin üzerini örtmüşsün, duygularının, sorunlarının, geçmişinin. Kim olduğunu bilmiyorsun, dolayısıyla kendinden bir şey inşa edemiyorsun."

Uzun uzun düşündüm, sakince cevap verdim:

"Yanılıyorsunuz Şomintsu Usta, asıl siz beni tanımıyorsunuz. Ben kim olduğumu biliyorum."

"Kuşkusuz bilmiyorum, ama bunun bana bir zararı yok. İsmini, aslını, travmalarını benden gizleyebilirsin, bu benim yaşamıma devam etmeme engel olmaz. Ama bunları kendinden gizlersen, yaşamına devam edemezsin."

"Benim geçmişim önemsiz. Hayal kırıklığına uğrarsınız."

"Hmm... Birisi az anlatıyorsa çok gizlediğindendir."

"Eğer az anlatıyorsam, unutmak istediğimden."

"İşte bu da senin hatan, Cun. İnsanın içine attığı, açık ettiğinden daha ağır çeker. Bugün çekip gidebilir ve sumo kariyerinden vazgeçebilirsin, sana engel olmam. Ama korkarım ki böyle yaparak geleceğini ve kaderini de yüzüstü bırakmış olacaksın. Böyle devam edersen, Cun, bir geleceğin olmayacak."

Canımı sıkan, içimde, derinlerde bir yerde haklı olduğunu hissetmem ve bunu kabul etmekten aciz olmamdı. Sustum.

“Nereden geliyorsun, Cun?”

“Tokyo’nun devasa bir banliyösünün ücra bir köşesinden. Köy mü kent mi, hâlâ belli değil. Belli olan tek bir şey var, berbat bir yer.”

“Nasıl bir yerde oturuyordun?”

“Kule gibi bir apartmanın en üst katlarından birinde.”

“Çocukluğun nasıldı?”

“Çocukluk mutluluktur, değil mi? Hiç bitmese keşke.”

“Ne zaman bitti peki?”

“Yedi yaşıma doğru, annem yüzünden.”

“Annen kim?”

“Bir melek.”

“Cun, bana gerçeği anlatmanı istiyorum.”

“Gerçek bu, Şomintsu. Benim annem bir melektir.”

“Cun, susmanı tercih ediyorum.”

“Yemin ederim ki doğru, Şomintsu Usta. Mahallede anneme Melek derler. Büyükannem dedi ki, doğduğu andan itibaren bu lakabı almış. Öncelikle görüntüsü yüzünden, çünkü ufak tefek ve incedir, iri gözleri, sonu yokmuş gibi derin bakan muhteşem gözbebekleri vardır, ayrıca sürekli gülümseyen kocaman da bir ağzı. Sonra, gerçekten bir melek gibi nazik, yardımsever, candan olduğundan, hasetlik etmediğinden, insanlara kötülük, alçaklık nedir bilmediğinden. Kendimi bildim bileli komşular bana ‘Meleğin oğlu’ derler. Yalan söylüyorsam harakiri yapayım!”

İnanmış görünüyordu. Devam etmemi istiyordu, yüreklendirmek için elimi tuttu.

“Böyle bir annen olduğu için gurur duyuyor olmalısın.”

“Hem de çok. Ama sen gel de bana sor...”

“Neden?”

“Sevgi. Sevgi eksikliği hissediyordum.”

“Ama diyordun ki annen...”

“Annem bir melekti, bu yüzden de sevgisini tüm evrene dağıtıyordu. Onun gözünde herkes önemliydi, komşu, yoldan geçen adam, yabancılar, herkes. Beni başka herhangi birini sevdiğinden çok sevmiyordu. Oysa ben onun oğluydum, hiç kimseyi sevmese bile sevmesi gereken tek kişiydim!”

Bunları söylerken bağırmaya başladığım için, tekrar nefes aldım ve objektif olmaya çabaladım.

“Yedi yaşıma bastığımda okul ve mahalle arkadaşlarım için bir şölen, devasa bir doğum günü yemeği düzenledi. Hediyeye boğulmuştum.”

“Sonra?”

“Aynı akşam bana gelen bütün hediyeleri, asla böyle güzel hediyelere sahip olmayacaklarını söyleyen sulu gözlü veletlere verdi. Hediyelerimi dağıttı! Bir an bile tereddüt etmeden. Benim hediyelerimi! Çocukların yalan söyleyip söylemediklerine bile bakmadan. Bana sormadan. Benim hediyelerimi! O gece, yedi yaşıma bastığım, erginlik yaşıma girdiğim o gece kararımı verdim: Mademki beni başka herhangi biri kadar seviyordu, daha fazla değil, bu demekti ki aslında beni sevmiyordu.”

“Kıskançsın.”

“Kıskanmadım, hayal kırıklığına uğradım. Hem onun için hem de kendim için. Bizi bağlayan özel hiçbir şey yoktu. O zaten herkesle özeldi, demek ki benimle normaldi. Kırıcı. Aşağılayıcı. Sanırım ondan nefret ediyorum. Aslında kararsızım: Bazen ondan nefret ediyorum, bazense kendimden.”

“Şimdiye gelelim, iddia ettiğin gibi ölmedi, değil mi?”

“Hayır, yaşıyor. Ama bir melek olarak, bu dünyada değil.”

“Ya baban?”

“O kendini melek sanıyordu. Ama değildi.”

“Biraz daha açıklasana.”

“Bir gün kendini oturduğumuz binanın tepesinden aşağı attı. On kat.”

“Sonra?”

“Yere çakıldı. Anında öldü. Bu da melek olmadığının kanıtı, çünkü melekler uçmayı bilir.”

Şomintsu neden sustuğumu şimdi anlıyordu. Japonya’da bir akrabanın intiharından bahsedilmez, bu olay bir tabudur, zira ailenin onurunu zedeler.

“Babam hayattayken ben de liseye gittim, aslında ‘babam hayattayken’ derken kelimeleri doğru kullanmamış oluyorum, çünkü babam hayattayken bile aslında hiçbir zaman hayatın içinde yoktu. Tokyo’da çalışıyordu. Gece gündüz. Eğer bana babanın resmini çiz deselerdi, banyodaki tıraş makinesini, posta kutusundaki ismini, üç çift ayakkabısının durduğu dolabı ve soluk renkli iki takım elbisesini çizerdim. Ayrıca bir de sessizlik çizerdim, evet, cumartesi ya da pazar, gece nöbetinin ardından uyuyabilmek için bir odaya kapandığında mutlak uyulması gereken sessizlik. Pek çok arkadaşım babaları ile pek vakit geçiremiyordu ama çoğunun tatil-babasına hakkı vardı. Benim de tatil-babam olsa buna bayılırdım, şöyle şort giymiş, komik, ısrarcı, sana bir sürü can sıkıcı, berbat şey öğretmek için kafa patlatan, mesela, bisiklet, tekerlekli paten, kayak, sörf, futbol, sonradan

arkadaşlarına caka satmaya yarayan erkek çocuğu şeyleri. Babam işiyle çok meşgul olduğu, konut kredisi taksitleri ödediği ve tatil yapmadığı için benim tatil-babam yoktu."

"Niçin kendini boşluğa attı?"

"*Karoşi*. Aşırı çalışma. Hastabakıcıydı, klinikteki çalışma günlerinin dışında pek çok gün de nöbet tutuyordu. Az uyuyordu, rahatsız uyuyordu ve gitgide daha zor uyuyordu. Şikâyetleri ritim bozukluğu ile başladı, sonra şeker hastası oldu, bitkinliği zaten yatkın olduğu bu hastalıkları tetiklemişti. Sonunda, sanırım öyle yoruldu öyle yoruldu ki, onu pusuda bekleyen bir kalp krizi ya da beyin kanaması geçirmektense intihar etmeyi tercih etti."

"Üzüldün mü?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Yakılacağı gün, gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatırken, annemi gördüm, endişeli, kollarını açmış bana doğru geliyordu; o anda, kendimizi tekrar bulacağımızı hissettim, birbirimizi sevecektik, kocanın ve babanın ölümüne ağlayan gerçek bir ana oğul gibi davranacaktık. Ona gözyaşlarımı sunacaktım, onunkileri paylaşacaktım. Oysa annem, bana elli santim kala sağa saptı, beni ardında bıraktı ve arkamda dikilen bir yabancıya sarılıp onu teselli etti, sonra bir başkasına, sonra bir başkasına, böyle sürüp gitti. Tören boyunca ve ilerleyen saatlerde, aile fertleriyle ilgilendi, en yakın olandan en uzak olana tümüyle ilgilendi, yabancıları, babamın iş arkadaşlarını, eski hastalarını, cenaze şirketi personelini, mezarlık bekçisini kucakladı. Her birine nazik, güzel bir söz söyledi. Teselli etti, gülümsedi, şakalar yaptı, güldü hatta. Onların üzüntüsü, anneme kendi üzüntüsünden ya da benimkinden daha önemli göründü. Böylece ağlamayı bıraktım. Birkaç gün sonra da çekip gittim."

Şomintsu başını salladı, o da bu durumda aynı tepkiyi verirmiş gibi bir izlenim uyandırdı.

"Güneş her zaman doğar, sevgili Cun. Okuldayken iyi bir öğrenci olduğunu düşünüyorum, doğru mu?"

"Evet."

"Niçin okulu bıraktığını, niçin seni sokakta edepsiz, berbat şeyler satarken bulduğumu, niçin yapmaya karar verdiğin antrenmanları aksattığını anlamak benim için artık daha kolay: Çalışmaktan korkuyorsun, çünkü baban kendini iş yüzünden öldürdü ya da onu çalışmak öldürdü. Bir yanın tembel olmayı ihtiyatlı olmak sayıyor, bir yanın işe girişmek,

başlamak yerine becerememeyi istiyor, bir yanın ölmemeye çalışıyor, seni korumaya çalışıyor.”

Sırt çantamı işaret etti.

“Gidiyor musun?”

Nefes aldım ve gururla cevapladım:

“Hayır.”

“Haklısın, Cun. Sende bir şişman görüyorum.”

O günden sonra, iradem günlük hayatımdaki etkisini daha fazla gösterdi. Geçmişimi kullanarak bugünümü aydınlatan Şomintsu irademi canlandırdı, geminin dümenine yerleştirdi: Halter programımı uygulamaya başladım. Yavaş yavaş, pek çok kilo kas yaptım.

Muhakkak ki zaman zaman cesaretim kırılıyordu, yolumdan sapmamak için Şomintsu ile yaptığımız konuşmayı anımsıyor, onun bir cümlesini tekrar ediyordum: "Mümkün dedim, kolay demedim."

"İlerleme kaydediyorsun, Cun. Müsabakalarını kaybediyorsun, ama kendine has stilinle kaybediyorsun."

"Teşekkür ederim Usta."

Bunu söyleyerek bana samimiyetle iltifat ettiğini biliyordum, çünkü Japonya'ya Aşoryu gibi bir *yokozuna* armağan etmekten duyduğu gurura rağmen, ne böyle bir başarıdan hoşlanıyordu ne de toplumsal minnetle ilgileniyordu, tek beğendiği şeyin iyi kotarılmış bir iş olduğu keşfetmiştim. Tomurcuklanmanın peşindeydi o, çiçeğin o muhteşem açışının peşindeydi.

Bir yılda kilomu, hacmimi, gücümü artırdım. Ama karşıma çıkan rakibin fiziki kapasitesi ne olursa olsun asla müsabaka kazanamıyordum. Önceleri, başlangıçtaki çarpışmaya direnç gösteremiyordum, sarsıntı beni ringin dışına atıyordu. Şimdi daha iri, daha güçlüydüm, şoku karşılıyordum, düelloya girişiyordum, sonrasında ise teknik ve taktik bilgime rağmen doğru kararı alamıyordum ya da aldığımda çok geç oluyordu. Durmadan akan bir dere gibi durmadan kaybediyordum.

"Ters giden ne Usta?"

"Elimdeki şu kristal bardağa bak, sonra dinle."

Parmağını bardağın ağzında gezdirdi ve katıksız, soğuk, bıçak gibi keskin bir ses duyuldu.

"Muhteşem."

"Sen dene."

Şomintsu'nun hareketlerinin aynısını yapmayı denedim ama kristal benim elimde boğuk, zayıf bir ses çıkardı.

"Sesin çıkmasına engel olan senin bardağı tutuş biçimin: Parmakların tınıyı adeta eziyor, parmak eklemlerinin yağı rezonansı emiyor. Bardağı tutmadan tutmalısın. Aynı anda hem orada olmalısın hem de olmamalısın. Müsabakada da aynı. Orada olmalısın ve olmamalısın. Sen ve sen değil. Uygun hamleyi sezerek durumun hâkimi olmak için kendinin ve rakibinin üzerine çıkmalısın, adeta ikinize yukarıdan bakmalısın. Aşoryu'yu hatırla."

“Bunu nasıl yapabilirim?”

“Meditasyonla. İçindeki boşluğa erişerek.”

“Berbat bir durum: Önceden içimde şişman yoktu, şimdi şişman geliyor, bu sefer de boşluk yok!”

“Zen Budizm’i öğrenmelisin.”

“Şinto bana daha uygun, eski zamanlardan beri sumocular Şinto’ya mensup olduğu için.”

“Şinto’yu takdir ediyorum, Cun. Ama ben, Şomintsu, Zen’i sumodan önce öğrendim. Dolayısıyla sana sadece Zen’i aktarabilirim.”

“Sonuçta önemi yok; Şinto, Tibet Budizmi, Zen Budizm, hepsi de zırva. Biri ötekinden daha iyi değil. Sizin bu şeylere, bu batıl inançlara bu kadar vakit harcamanız hayret verici.”

“Şaka mı yapıyorsun, Cun?”

“Yaşamak için dine ihtiyaç yoktur.”

“Dine belki hayır, ama tinsellik, evet.”

“Boş laf! Lakırdı! Fasa fiso, hava cıva! Ben bu olmadan da çok iyi yaşıyorum.”

“Öyle mi? Sen çok mu iyi yaşıyorsun?”

Bir noktaya işaret ediyordu: İçimdeki sıkıntı birden alevlendi, sonunda anlamıştım.

“Yani... ben... sanırım... yani... çünkü ben...”

“Cun, eğer söylediklerin sessizlikten daha güzel değilse, sus.”

Bir hafta sonra, aptalca cevabımın utancını unutup Şomintsu’nun karşısına geçtim.

“Bedenime ve düşüncelerime hâkim olmam için bana yardım edebilir misiniz?”

“Karşıma, yere otur, omurganı dik tut, dik duruşuna yoğunlaş.”

“İşte.”

“Karnını içeri çekme, kendini sıkma, yavaşça nefes al ve nefes ver.”

“İşte.”

“Bırak düşüncelerin nefesinle beraber aksın, bırak ortaya çıksınlar ve yok olsunlar.”

“Benim düşünceler çıkışa yığıldılar, itişip kakışıyorlar, sel gibi akıyorlar.”

“Sele hâkim ol.”

Bir haftalık bir uygulamadan sonra, artık daha sakin düşünmeyi becerebiliyordum, yeni bir görev daha verdi:

“Şimdi hiçbir şey düşünmemeye çalış.”

“Hiçbir şey mi?”

“Hiçbir şey.”

“Ölmüşüm gibi mi?”

“Hayır, sanki bir çiçekmişsin ya da bir bahar kuşuymuşsun gibi. Kendi bilincinle düşünme, başka bir bilinçle düşün, dünyanınkiyle düşün, tomurcuklanan ağaç gibi düşün, yağan yağmur gibi düşün.”

İki hafta boyunca denedim. Boşuna. Düşüncelerim benim düşüncelerim olarak kalıyordu, bilincim de başka yerde değil, kendi bilincim içinde debeleniyordu.

“Mümkün değil. Yine başaramadım Usta. Ne yapmalıyım?”

“Bahçeye gidelim.”

“Bahçıvanlık mı yapacağız?”

“Hayır, Zen bahçesine gideceğiz.”

Daha bahçeye girerken, az daha geri dönüyordum. Eski tahtadan banklarla çevrelenmiş on küsur metre civarı bir dikdörtgen alan üzerinde, tırmıkla düzeltilmiş çakılların ve taranmış kumların arasında yosunlu taşlar bekleşip çürüyordu. Aptalcaydı. Bu bol mineralli bahçe yaşamıyordu, üstelik bu tembel bahçıvan işinin benim dertlerime nasıl derman olacağını da anlamış değildim.

“Otur ve gözlemle.”

En azından bu çabayı borçlu olduğum Şomintsu’ya saygımdan, kıçımı bu acayip mekânın bir kenarına yerleştirdim. Dişlerimi sıktım, alnımı kırıştırdım, çenemi yumruklarımın üzerine yerleştirip, üstadımı memnun etmek için konsantre olmuş taklidi yapmaya başladım.

Sıkıntıdan, ya da sıkılmamak için, düşüncelerim daldan dala konmaya başladı. Aşoryu’yu, annemi düşünüyordum. Birden kontrolümü kaybettim çünkü oradan oraya savrulan zihnim birden bire babamın yerine geçti, onun balkondan aşağı sarkarkenki son anlarını yaşamaya başladım... Onunla birlikte düşüyormuşum hissine kapılmıştım.

Bağırmadığıma emin olmak için kaygıyla etrafımdaki bakışları inceledim, dikdörtgen boyunca oturan insanlar içimdeki fırtınanın farkına varmamışlardı, rahatladım.

İşte başıma ne geldiyse o anda geldi. Başlangıçta, sadece huzursuzluk zannettim.

Oturmuş dururken, garip bir hisse kapıldım. Sanki bir şey üzerimde dönüp duruyordu, etrafımda dönüyordu. Bir dalgaya mı maruz kalıyorum yoksa kendim bir dalgaya mı dönüşüyorum, bilmiyordum. Bir şeyler olacaktı, kocaman, devasa, gümbür gümbür bir şeyler.

Sonra bir kuvvet ortaya çıktı, içimi doldurdu, beni aldı, havaya kaldırdı, yumuşak bir patlamaya maruz kaldım, ama ıstıraplı değil, tam tersine. Bedenim zevkle, keyifle bölündü, parçalandı, sınırlarından kurtuldu, yırtılan tenim açıldı, pek çok dağınık, birbirinden bağımsız parçaya bölündü,

bahçenin üzerinde dalgalanmaya başladı. Bahçenin eni boyu değişti, basit taş dağa dönüştü, çakıllar göle, kum da bir bulut denizine. Gözle görünen bahçe yerini gözle görünmeyen bir bahçeye bıraktı, insana kendini iyi hissettiren bir enerji yayan bir bahçeye.

Bir anda, tutsağı olduğum bir kâbustan uyandım, unutulmuş bir gerçeği hatırladım, neyden meydana geldiğimiz gerçeğini. Yuvarlak, sabit ama yine de hareket halindeki kozmos olmak için Cun olmayı bıraktım.

Cisimlerin arasında, insanların arasında, anlamlarından soyunan sözcüklerin, içleri boşalan kavramların arasında boşluğa dönüştüğümü hissediyordum. Kendi kendimi terk etmiştim, kendi üzerimdeki boşluktum, boşluk, dünyanın gerçek merkezi olan boşluk.

“Tam üç saattir meditasyon yapıyorsun.”

Şomintsu’nun sesi beni ansızın yeniden Cun’un bedenine döndürdü.

“Ne? Üç saat mi? Ben... Ben... Vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişim, ben...”

“Açıklama yapma. Seni anlıyorum. Ne güzel. Başardın. Senin adına çok memnunum.”

Okula girerken, tam girişe geldiğimizde, bir an için gözlerim kamaştı: Reiko’yu gördüm, ya da daha ziyade, bir buçuk yıl kadar önce ağzının payını verdiğim ergenlik çağındaki kızla hiçbir ilgisi olmayan, harika bir genç kız gördüm, onu tanımıştım, çünkü limuzininin içinde ağabeyi Aşoryu’yu bekliyordu.

Yerimde sayıyordum, ağzım bir karış açık, tam önünde kalakalmıştım, ne bir adım atabiliyordum, ne bir söz söyleyebiliyordum, şaşkınlık, hayret ve hayranlık içindeydim.

Aptallığım onu rahatsız edip keyfini kaçırmadı, yüzünün kızarmasına sebep oldu. Bakışlarını kaçırdı, kirpiklerini kırpıştırdı, pudralı yüzünü başka yöne çevirdi. Ensesinin zarafeti eşsizdi, bir türlü gidemiyordum.

O günden sonra değiştim: Bir yandan meditasyon yapıyor, hiçbir şey düşünmüyordum, öte yandan Reiko hayalleri kuruyor, ondan başka bir şey düşünmüyordum.

Sporcu gelişiyordu. Meditasyon yoğunlaşma gücümü artırıyordu. Bu sayede duygularımın esiri olmayı sona erdirmiştim. Şüphesiz onları duyumsuyor, hissediyordum ama hemen aşıyordum da. Böylece ringe çıktığımda sınırlı yeteneğimin işe yaramaması korkusunu üzerimden atıyordum. Müsabaka öncesi rakibimin beni küçümseyerek dikkatimi dağıtmasını engellemeyi başarıyordum. Artık baskın olan, üstün gelen, silip

süpüren, sınırlayan, rakibi bedenimin basit bir parçası olarak kendime katan bendim.

Satori çalışıyordum, yani sezgi. Egodan kurtulma ve teknik beceri kullanma yöntemi. Hakem yelpazesiyle müsabakaya başlama işareti verdiğinde, düşünecek vakit yoktur, daha doğrusu aklın düşünecek vakti yoktur, düşünmesi gereken bedendir. Nefes bile alınmayan saniyeler boyunca rakibin üzerine yıldırım gibi darbeni göndermek, taktiğini kestirmek, zayıf anını yakalamak ve doğru hamleyi yaparak zafere ulaşmak zorundasındır.

Sporumun dışında, Reiko aklımdan çıkmıyordu, onun kömür karası gözleri, kuzguni siyah saçları, her zaman zarif, kuğu gibi narin boynunun kusursuz biçimi gözümün önünden gitmiyordu. Birkaç pazar daha geçti, bir gün daha fazla dayanamadım, ağabeyini beklediği sırada Reiko'ya yanaştım.

"Reiko, sen benim bu dünyada gördüğüm en güzel şeysin."

Gözlerini kırpıştırdı ve yere baktı.

"Çok mu seyahat ettin?"

"Aylar boyunca, Tokyo'da bir kavşakta plastikten ıvır zıvır sattım ve önümden geçen milyonlarca kadın gördüm. Biri bile senin eline su dökemezdi. Bu konuda kimseyle tartışmam, çünkü elimde kanıt var: Sen Japonya'nın en güzelisin."

"Japonya'nın, bütün dünyanın değil...

"Kendime güveniyorum. Seni bu dünyada yaşayan herkesle mukayese etmek için dünya turu yapabilirim, senin kazanacağına eminim."

"Bu bir ilanı aşka benziyor, öyle mi?"

"Bir gün seni sinemaya ve yemeğe davet edebilir miyim?"

Gülümsedi.

"Japonya'nın en güzel kızı ne diye senin gibi bir çocukla çıksın sence?"

"Çünkü ben tehlikeli bir adamım, kelim, kötü bir güreşçiyim, sahte bir şişman ya da sahte bir cılızım ama senin gerçek bir hayranınım, senin en büyük hayranınım, bir numaralı hayranınım. Benden dilediğin her şeyi isteyebilirsin, boyun eğer, hemen yaparım!"

"Sadece kızların beğendiği filmlere bile gider misin?"

"Hiç sorun değil. Kızlar ne seviyorsa yaparım senin için".

"Gelecek pazar, saat beşte burada ol."

Sonraki aylarda, onu kendinden geçiren melodramlar, romantik komediler izlemeye gittik, çünkü duygulanmayı ve ağlamayı çok seviyordu. Ben erkek takılıyordum, bu filmlerden hoşlanıyormuş taklidi yapan birinin taklidini yapıyordum, çünkü aslında bu filmleri ben de çok seviyordum, en az onun kadar, sadece onun yanındayken duygularıma hâkim oluyordum, sonra da, yanından ayrılınca gizli gizli ağlıyordum.

Onu öpmeye cesaret edemiyordum, hatta koluna bile giremiyordum, ama yine de, açık bir şekilde, seanslar sırasında bedenlerimiz yakınlaşıyordu, film sonrası gittiğimiz ortahalli restoranlarda bizi birbirimize yakınlaştıracak yerler arıyorduk.

Bir gün elini tuttum, neredeyse farkında bile olmadan onu öpücüklere boğdum. Titredi ve beni durdurdu.

“Seni uyarıyorum Cun, ben sadece ciddi düşünen bir erkeğe bağlanacağım.”

“Ben seni ciddi olarak seviyorum.”

“Sadece düşlerimi paylaşan bir erkekle flört edeceğim.”

“Burda!”

“Sadece benimle bir aile kurmak isteyen, benimle bir sürü çocuk sahibi olmak isteyen, hem de çabucak isteyen bir erkekle öpüşeceğim.”

Baştan aşağı ürperdiğimi hissettim. Makine gibi tekrarladım:

“Çabucak mı?”

“Çabucak! Eğer çocuk sahibi olmak için doğru zaman nedir diye fazla düşünürsen, mahvoldun demektir. Teyzelerim böyle yaptılar, kırk yaşlarına kadar düşünüp durdular. Sonuç? Hamilelikleri doğal olmadı, klinik destanları yazdılar, hamile değillerdi, adeta hastaydılar. Hem sonra çocukların emzirilmesi, eğitilmesi engelli yarışa dönüştü. Denebilir ki, teyzelerim evlatlarıyla bir sınav verdiler ve kazandılar, ama ucu ucuna, zoru zoruna, mutlu görünmüyorlardı, sadece rahatlamış görünüyorlardı. Ben böyle olsun istemiyorum! Eğer aşkın doğal akışı içinde gençken çocuk yapılırsa, her şey kendiliğinden olur.”

“Kızlar böyle şeyler düşünürler mi?”

“Pek çok şey düşünürler sevgili küçük kafalı koca kas yığını, kızlar iki kişi yerine düşünmekle sorumludurlar.”

Geri döndük ve bütün hafta boyunca düşündüm.

Sonraki pazar, daha sinemaya varmadan, otobüsteyken lafa girdim:

“Reiko, seni sana yalan söylemeyecek kadar çok seviyorum. Kendimi çocuk sahibi olmaktan aciz hissediyorum.”

“Niçin?”

“Çünkü ben evlat olmayı bile bilmiyorum, nasıl baba olayım? Asla çocuk yetiştiremem.”

Gözleri buğulandı. Tabii benimkiler de. Kendimi daha fazla temize çıkarmaya ihtiyaç duyuyordum.

“Ailemi gördüm, yaptıkları hatayı tekrarlamak istemiyorum.”

“Ne ilgisi var? Sen ailenin ebeveyni değildin ki.”

“Benim ailem de ebeveyn değildi. Annem herkesi seven bir melekti, bu dünyaya ait bir varlık değildi, geçici olarak burada bulunuyordu, o kadar. Babam önce posta kutusundaki isimdi, sonra da küllerini koyduğumuz

kavanozdaki isim. Ebeveyn değillerdi, örnek değillerdi, model değillerdi. Benim aile konusunda tecrübem yok.”

“Öğrenirsin!”

“Yetenekli değilim.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Yerimden kalktım ve kalleşçe, hareket halindeki otobüsten atladım. En çok istediği şeyi reddetmiştim, âşık olduğum Reiko’yla görüşmem artık mümkün değildi.

Okula dönünce Şomintsu’ya sığındım.

“Hayatımın kadınından kaçtım Usta.”

“Bulutların arkasında her zaman bir gök vardır.”

“Pardon?”

“Bu Zen cümlesi, olaylara iyi tarafından bakmak ve iyimser olmak gerektiğini anlatır. Şu anda en önemlisi senin ilerleme kaydetmen.”

Tokyo’daki Eylül turnuvasında, tam da on sekiz yaşıma girdiğimde, artık güreşmeye başlamaya hazır olduğumu hissettim, zira zihinsel durumumla fiziksel performansım arasında iyi bir uyum sağlamış durumdaydım. Her gün bir müsabaka olduğundan, bu on beş gün boyunca kendi kendime, Şomintsu’nun benimle vaktini boşa harcamadığını kanıtlamaya söz verdim.

İlk gün korkak bir güreşçiyle karşılaştım, kısa ama ağır, kazanmak için ilk çarpışmanın etkisine güvenen biriyle. Tazyikine direndim, gerilemiştim, ellerimi kemerine yapıştırmıştım, birdenbire ayağımın altında *doyo*’nun sınırını hissettim, ben de sağa yöneldim, kütle önümden geçti, salonun öbür köşesinden atılmış bir top güllesi gibiydi, haykırdı ve sertçe düştü. Alkışlandım.

İkinci gün, birbirimizin üzerine atıldığımız anda rakibimin benden daha agresif olduğunu anladım. Öfkesini kendime bulaştırmamaya karar vererek, onu safi teknik bir problem olarak algıladım, yayları olan mekanik bir oyuncak gibi. Elinin içiyle vurduğu küçük darbelerini karşıladım, dirseklerimle omuzlarını kıstırıp sıkıştırarak kollarının genişliğini azalttım, sonra sağ bacağına sert bir sarsıntı gönderdim: Düştü.

Sonraki gün, standart dışı bir rakibin tazyiki karşısında direnemedim, iki metreden uzun, iki yüz kilodan ağırdı. Tek bir saldırıyla ve göğsüme vurduğu tek hamleyle beni dışarı attı.

Ertesi gün karşıma başka bir dev çıktı. Düşündüm ki iri adamların genelde zayıf bir noktaları vardır, o da eğreti dengeleridir, çünkü bacak boyları yüksek, dizleri ise kırılgandır, narindir. Ben de oyunumu çabukluk üzerine kurdum, canlı, atik, asabi bir balık gibi hızla etrafını dolaştım, o ise henüz bakışlarıyla beni arıyordu ama artık çok geçti, yerdeydi.

Sonraki günlerde profesyoneller kadar izleyiciler de bana ilgi gösterdi. Müsabakalarımı bekliyorlardı, benden çekiniyor, bana güveniyorlardı. Sumonun yükselen yıldızı olmuştum. Fiziksel özellikler, sürat, ağırlık, kuvvet göz önüne alındığında ortalamanın altında sayılırdım, öte yandan rakibe göre hareket etme yeteneğim üst düzeydeydi, şaşırtıyordum, bazen kurnazca, gözlerini kırpıştırsın diye ellerimi birbirine vuruyor, o andan faydalanarak kemerine yapışıyor, bazen de baskın çıkıyor, rakibimi havaya kaldırıyordum. Birkaç gün içinde, ne kadar parlak olduğum, bir virtüöz gibi güreştiğim, önceden kestirilemediğim efsanesi aldı yürüdü. Aslında bunların tamamının sebebi konsantrasyonumdu. Her fırsatta ringe, kendime

ve bir çeşit sezgi sayesinde duruma yukarıdan bakıyor, doğru hamleyi yapıyordum. Eğer müsabaka uzun sürerse diğerinin nefesi ve derisi üzerine yoğunlaşıyordum, nefesinin kesildiği anı kolluyor ve atağa geçiyordum, derisinin titremesinden ve hareketinden hamle kararını seziyor ve karşı atağa geçiyordum. Çünkü bilincim ve iradem yükseğe çıkınca rakibimin bedeni küçülüyor sonra da tüm kütlesi saman balyasına dönüşüyordu. Ringe çıkmaya bayılıyordum artık, binlerce hikâyeye, binlerce kaybetme ihtimaline ve binlerce kazanma ihtimaline ev sahipliği yapan dört metre elli beş santimlik bu çemberde her şey bana, rakibime, durumu kavrama yeteneğimize ve –biraz da– tesadüflere bağlıydı. Yaşamdan bir sahneydi. Yaşamın kendisiydi. Yaşamak istiyordum!

Turnuvanın sonunda, mağlubiyetten çok galibiyet kazandım, bakışlar üzerime çevrilmişti. Sıralamayı değiştirmiş, sumocular hiyerarşisinde üst basamaklara tırmanmıştım. Taraftarlarım bir dernek kurmuştu.

Saçlarını keserek kariyerine son veren idolüm Aşoryu ve arkadaşlarımla birlikte, bir hafta boyunca her gece başarımı kutladık.

O pazar, sabahleyin huzur içinde kalktım, eşyalarımı topladım, odamı temizledim ve üstadımın karşısına çıktım. Beni kaynayan çaydanlığın ezgisi karşıladı, boş odanın ortasında bir buket çiçek göze çarpıyordu.

“Ben bırakıyorum Şomintsu Usta, artık *doyo*’ya çıkmayacağım.”

“Neden bırakıyorsun? Doksan beş kilosun ve sonunda başardın.”

“Sizin de söylediğiniz gibi: Başardım! Amaç başarmaktı. Şişmanlamak, kendime hükmetmek, bir turnuvaya katılacak duruma gelmekti. Oysa amacım asla şampiyon olmak değildi, hele şampiyonlar şampiyonu olmak hiç değildi. Haksız mıyım?”

“Bunu sadece sen bilebilirsin.”

“Bana bende bir şişman gördüğünüzü söylemiştiniz, bir şampiyon değil.”

“Beni duydun.”

“Bendeki şişman tamamdır, onu ben de görüyorum. Şişman diğerlerini değil beni yendi, şişman benim önümde yürüdü, bendeki en iyi oldu, bana yol gösterdi, bana ilham verdi. Artık tamam, bendeki şişmanı görüyorum. Şimdi zayıflayacağım ve doktor olmak için derslerime çalışacağım.”

Yüzü keyifle aydınlandı.

“Sağ ol Usta, bana doğru yol gösterdiğin ve o yolda yürüyebileceğimi kanıtladığın için sağ ol.”

“Haklısın Cun. Asıl olan yolun sonuna ulaşmak değil, o yolda yürümektir.”

“Evet, ben zafer kazanmak değil, yaşamak istiyorum.”

“Anlıyorum. Hayat ne bir oyundur ne de maç, yoksa kazananlar da olurdu.”

Ayağa kalktı.

“Şimdi, senden gizlediğim bir gerçeği itiraf etme vakti geldi. Ben yoldan geçen herhangi bir yabancı değilim, sana da tesadüfen rastlamadım, seninle boşu boşuna konuşmadım.”

“Anlayamadım?”

“Ben senin büyük dayınım. Yani anneannen Kumiko’nun kardeşiyim, anneannen de dünyaya bir melek getiren kadın, o melek de senin annen oluyor.

“Ne?”

“Kan bağı dolayısıyla senin annen benim yeğenim oluyor. Seni Tokyo’da bulup yanına yanaştım, çünkü bir görevim vardı.”

“Yani o mu...”

“Evet, mektubunda sana göz kulak olmamı istemişti.”

“Mektup mu? Annem okuma yazma bilmez ki, sizinle nasıl temas kurabilmiş olabilir?”

“Anlatmak istediğini muhteşem bir şekilde ifade etmeyi bilir. Sana hiç yazmadı mı?”

Başımı eğdim.

Ve sırt çantamdan son mektubunu çıkardım. Kazandığım zaferi bir mektupla –yıllardır yazdığım ilk mektup– bildirdiğim için annem bana hemen sahte incilerle süslediği bir defne dalı göndererek cevap yazmış ve boynuma gururunu ifade eden bir galibiyet çelengi takmıştı. Mektubun yanındaki civciv tüyü ise zafer de kazansam hâlâ onun çocuğu olduğumu anlatıyordu.

Şomintsu mektubun içindekilere baktı, sonra sırtımı sıvazladı.

“Gel, şimdi sana bir şey göstereceğim.”

Beni bürosuna götürdü ve bilgisayarını açtı. İnternete girdi, becerikli hamlelerle bir sağlık sitesi açtı.

“Bak. Eğer annen bir melekse bu dünyada çok az sayıda kadının ve erkeğin yakalandığı ender bir hastalık yüzünden; çok alışılmadık bir hastalık bu, teşhisi çok zor, henüz ilacı ve tedavisi de bulunmuyor.”

Ekranı işaret etti.

“Bu genetik bir hastalık. Doğuştan geliyor. Bu hastalığın adı Williams sendromu.”

“Nasıl bir hastalık?”

“Doğuştan kalp sorunlarına, zihinsel yetersizliğe –bu yüzden annen okuma yazma öğrenemedi– sebep oluyor ve bazı belirgin özellikleri var, geniş alın, dolgun yanaklar, hastalar genelde perilere ya da meleklere benzer. Davranışlar üzerinde de etkileri vardır, hastalar genelde çok kibar, son derece naziktir, inanılmaz derecede olumlu ve mutludurlar, büyüleyicidirler. Bu onları iyimser yapar.”

“Bu bir iyimserlik hastalığı mı?”

“Hayır. Bu bir aşırılık hastalığı. Aşırılık patolojik hale gelir. Annen de bu durumda. Onun elinden bir şey gelmez. Kimsenin elinden bir şey gelmez. O bir hasta.”

“Yani normal olmaması normal.”

“Evet.”

“Yani ben onu anormal bulduğum için normalim.”

“Evet.”

“Yani sonuç olarak onun anormal davranması normal, benim bunu hoş görmemem de normal.”

“Evet.”

“Yani bu durum sebebiyle anormal olan ne olursa olsun, biz ikimiz normaliz.”

“Evet, Cun. Çektiğiniz sıkıntıların bir anlamı var.”

“Ne teselli! Yani en uzak yabancıya bile bu kadar nazik davranması beni sevmediğinden değil.”

“Seni seviyor, buna şüphe yok, hem de dünyadaki her şeyden daha çok. Seninle ilgilenmemi, sana göz kulak olmamı istemedi mi? Bu da seni sevdiğinin kanıtı değil mi?”

“Evet!”

Bir kahkaha patlatmıştım.

“Şomintsu, doksan beş kiloyum ama kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim!”

“Teşekkürler, Cun.”

“Anlayamadım?”

“İlgisiz davrandığım yılları telafi etmeme imkân verdiğin için sana teşekkür ederim. Okuluma kendimi çok kaptırmıştım, akrabalarımla ilişkimi koparmıştım. İkisi de aşırı, ikisi de değişik, biri içine kapanık, biri cömert,

iki ilginç karakter olan annenle babanın düğününe gitmekle yetinmiştim, o kadar, sonra da uzaklaşmıştım onlardan. Senin sayende ailemizde yeniden bir yer sahibi oldum. Eğer kabul edersen, Cun, bu öğleden sonra birlikte gidip onu göreceğiz.”

Onayladım, mutluluktan uçuyordum.

“Gidelim Şomintsu Dayı, sen ve ben gidip ona sarılalım. Ama daha önce yapmam gereken bir şey var.”

Şomintsu’nun ahırından dörtnala çıktım ve yoldan geçen ilk taksiye atladım. Bu taksi hayatımda bindiğim ilk taksiydi, inci beyazı aracın koltukları, kolçakları ve başlıkları beyaz dantellerle kaplıydı.

Tertemiz eldivenli şoför beni ineceğim adrese getirdiğinde kapıyı çalmama gerek kalmadı, çünkü şezlongda oturan genç kız verandanın sarmaşıkları altında roman okuyordu.

Reiko’ya yaklaştım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan, elimi şaşkınlıkla titreyen dümdüz ve güzel karnına nazikçe götürerek şöyle dedim:

“Sende bir şişman görüyorum.”

“Bulutların arkasında her zaman bir gök vardır.”

On beşindeki vahşi, asi Cun, Tokyo'nun caddelerinde sürtüyor, plastikten ıvır zıvır satıyor. Ailesinden uzakta; zaten onların sözünü etmeyi bile reddediyor.
Bir gün, Japonların "milli spor"u sumo güreşinin namlı hocalarından Şomintsu ona "Sende bir şişman görüyorum!" diyecek ve Cun'un hayatı tamamen değişecek. Yalnız bir sorun var: Cuno, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, şişmanlayamıyor! Sonrası, Cun'un sumo ve Zen Budizm aracılığıyla gücünü, aklını, kendini, "melek" annesiyle bir "isim"den ibaret olan babasını ve aşkı keşfetmesinin öyküsü. Kahramanı Cun gibi incecik, esin kaynağı ve temel konusu Zen gibi özlü bir roman.

Eric-Emmanuel Schmitt
Fransız romancı ve oyun yazarı. 1960 yılında Fransa'nın Lyon kentinde doğdu. Müzik ve edebiyat okudu. 1980-1985 yılları arasında Ecole Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Doktorasını Chambery Üniversitesi'nde Diderot ve metafizik konulu teziyle tamamladı. 1991 yılında ilk oyunu sahnelendi. 1994 yılında ise ilk romanı yayımlandı. Romanlarının büyük bir bölümü Türkçeye de çevrilen Schmitt, iki romanının sinema uyarlamalarını kendi yönetti. *Şişmanlayamayan Sumocu*, Schmitt'in günümüzde dinleri ele aldığı beş romanlık dizisinin sonuncusudur.

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

DOĞAN KİTAP